

Lausunto

11.12.2020

Asia: VN/23273/2020

Lausuntopyyntö luonnoksesta luottolaitoksen ja sijoituspalveluyrityksen rahoitusjärjestelmän rakenteellisten ominaisuuksien perusteella määrättävästä lisäpääomavaatimuksesta annettavaksi valtiovarainministeriön asetukseksi

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Valtiovarainministeriölle

Lausuntopyyntö luonnoksesta luottolaitoksen ja sijoituspalveluyrityksen rahoitusjärjestelmän rakenteellisten ominaisuuksien perusteella määrättävästä lisäpääomavaatimuksesta annettavaksi valtiovarainministeriön asetukseksi, VN/23273/2020

Yleistä

Nordea Bank Oyj ("Nordea") pyytää kunnioittavasti saada esittää seuraavan lausunnon koskien luonnosta rahoitusjärjestelmän rakenteellisten ominaisuuksien perusteella määrättävästä lisäpääomavaatimuksesta (järjestelmäriskipuskuri) annettavaksi valtiovarainministeriön asetukseksi.

Nordea tukee valtiovarainministeriön asetuksen uudistamista vastaamaan eurooppalaista sääntelykehikkoa, sekä pitää erittäin myönteisenä, että ehdotettuun, luottolaitosdirektiivin täytäntöönpanoa koskevaan lainsäädäntöön esitetään sisällytettäväksi direktiivin (EU) 2019/878 mukaisesti säännös, jonka mukaan jatkossa samojen riskien perusteella ei saa asettaa useampaa kuin yhtä lisäpääomavaatimusta. Tämän yleisperiaatteen nojalla esitämme kunnioittavasti tarkennuksia valtiovarainministeriön asetuksen mittareihin ja lisäpääomatason asettamiseen sekä kohdentamiseen. On erittäin myönteistä, että ko. mittarit on otettu uudelleen tarkasteltavaksi tässä yhteydessä ja on mahdollisuus myös tarkastella mittareista jo aiemmin saatuja kokemuksia.

Näistä lähtökohdista käsin esitämme ensinnäkin varmistettavaksi, että käytettävät mittarit eivät mittaa riskiä, joka jo katetaan luottolaitoskohtaisilla maailmanlaajuisen rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävän luottolaitoksen (G-SII) tai muun rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävän luottolaitoksen (O-SII) lisäpääomavaatimuksilla.

Toiseksi mittareiden ja makrovakauden välillä tulee olla selkeä yhteys. Mielestämme olisikin oleellista, että perusteena käytetään luotonantoa Suomessa, sillä tarkoituksena on kattaa järjestelmäriski Suomessa. Lisäksi tärkeää on huomioida järjestelmäriskipuskurin mittareita asetettaessa se, mitä riskejä jo muu viime aikoina voimakkaasti uudistettu pankkisääntely kattaa, jotta välttyään päällekkäisiltä vaatimuksilta.

Esimerkkejä tällaisesta mahdollisesta päällekkäisyydestä ovat sitova vähimmäisomavaraisuusaste (LR), jolla estetään laitosten liiallinen velkaantuminen, sekä sitova pysyvän varainhankinnan vaatimus (NSFR), jolla puututaan liialliseen riippuvuuteen lyhytaikaisesta tukkurahoituksesta ja vähennetään pitkäaikaiseen rahoitukseen liittyvää riskiä. Nämä uudet sääntelyvaatimukset kattavat osaltaan samoja riskejä, joita järjestelmäriskipuskurin mittareiden on tarkoitus kuvata.

Edelleen haluamme tuoda esille, että hallituksen esityksessä eduskunnalle luottolaitos- sekä elvytys- ja kriisintarkkaisu- ja elvytysdirektiivien täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi (HE 171/2020), luottolaitoslain 10 luvun 4 b §:n 3 momentissa viitataan riskitekijöihin, joiden muutosta rahoitusjärjestelmän rakenteellisista ominaisuuksista johtuvan riskin osatekijöinä arvioitaisiin asetuksessa ilmenevien mittareiden perusteella. Lausuntopyynnön kohteena olevassa luonnoksessa asetukseksi ei määritellä lisäpääomavaatimuksen tason asettamiseen liittyviä tarkempia määräyksiä, kuten muutoksen suuruutta, mittariston nollakohtaa josta muutos mitataan tai kuinka pitkä aikasarja on kyseessä, kun vaadetta lasketaan ja asetetaan.

Lisäksi luonnoksessa asetukseksi riskitekijöiden lukumäärä vaihtelee siten, että esim. riskikeskittymiä luotonannossa mittaa kolme erilaista mittaria, kun taas luottolaitossektorin merkitystä rahoituksen välityksessä mittaa vain yksi mittari. Näiden mittareiden keskinäinen suhde ja mahdollinen painotus tulisi avata asetuksessa.

Rahoitusjärjestelmän rakenteellisten ominaisuuksien perusteella määrättävän lisäpääomavaatimuksen perusteena toimivien mittareiden laatuun, ajan-tasaisuuteen ja tarkoituksenmukaisuuteen tulee kiinnittää huomiota. Mittareiden ja makrovakauden välillä on oltava ilmeinen yhteys, ja mittareiden tulee mitata ainoastaan sellaisia rakenteellisia riskejä, joita ei ole katettu muussa sääntelyssä – tietyn riskin perusteella ei tule asettaa useita päällekkäisiä pääomavaatimuksia.

Kaikkien käytettävien mittareiden tulee ilmetä asetuksesta. Kyseessä olevasta asetusluonnoksesta tulee poistaa mahdollisuus käyttää muita mittareita kuin asetuksessa on mainittu, taikka muiden mittareiden käyttötilanne tulee rajata sellaiseen poikkeukselliseen tilanteeseen, jossa sen soveltaminen olisi ehdottoman välttämätöntä. Tällaisessa tilanteessa lähtökohtana tulisi olla asetuksen muuttaminen kattamaan viranomaisten määräyksen perusteella käyttöönotettava muu mittari.

Lisäpääomavaatimuksen määrittämisen perusteita koskevat mittarit

Järjestelmäriskin määritelmä ei ole täysin yksiselitteinen, vaan sillä voidaan tarkoittaa monen tyyppisiä rahoitussektorin ominaisuuksia. Tämä tuo omat haasteensa mittaristolle, jolla kyseistä riskiä pyritään mittaamaan.

Järjestelmäriskin syntyyn ja realisoitumiseen voidaan hakea mallia nähdyistä rahoituskriiseistä. Talouskehitykseen sisältyy kuitenkin paljon arvaamattomuutta ja kuten korona-kriisi on opettanut, taluskriisien syyt voivat olla hyvinkin yllättäviä ja aiemmin nähdyistä poikkeavia. Näin ollen riskin mittaamista ei pidä liikaa sitoa yksittäisten kriisien piirteisiin, jolloin todennäköisesti onnistutaan estämään aiemmin nähdyn kriisin syntymekanismi, mutta jätetään huomioimatta muut mahdolliset kehitykset.

Kun nykyistä luottolaitoslainsäädäntökehikkoa vuoden 2008 rahoituskriisin jälkeen uudistettiin, luonnollisesti kriisissä esiin nousseet ongelmat, kuten kiinteistösektorin ylikuumeneminen ja markkinarahoitukseen liittyvät likviditeettiriskit, heijastuivat uudistettuun lainsäädäntöön. Mittaristoa tulisi tarkastella avoimesti ja siihen tulisi sisällyttää rahoituskriisin jälkeisen näkemyksen lisäksi laajempaa tietämystä siitä, mitkä tekijät lisäävät rahoitusjärjestelmän riskejä.

Näin ollen mittariston rakentamisessa tulisi mielestämme huomioida ilmiöitä, jotka ovat usein sidoksissa toisiinsa ja selittävät kenties osaltaan melko heikkoa talouskasvua rahoituskriisin jälkeisinä vuosina monissa maissa. Näitä ilmiöitä ovat heikko kannattavuus, pankkisektorin sirpaloituneisuus sekä matalien ja joiltakin osin negatiivisten korkojen ympäristö. Näissä olosuhteissa järjestelmäriskiä tuottavat mielestämme uudentyypiset ilmiöt, joihin rahoituskriisin jälkeinen säännöstö ei pureudu. Nykyinen säännöstö vinouttaa joiltakin osin pankkisektorin kannustimia. Myös jo olemassa oleva lainsäädäntö pitäisi ottaa huomioon, jotta päällekkäinen sääntely vältetään sekä CRD5:n implementoinnissa selkeästi esiin tuotu periaate siitä, että samaa riskiä voidaan kattaa vain yhdellä pääomavaatimuksella.

Terve ja hyväkuntoinen pankkisektori luo parhaat edellytykset talouskasvulle. Pankkisektorin on kyettävä hyvinä aikoina luomaan puskureita huonojen suhdanteiden varalle, jotta luotonanto kehittyy kohtuullisin ehdoin myös heikossa suhdannetilanteessa. Näin ollen ehdotamme mittariston tarkistukseen muutamia toimia ensin yleisellä tasolla ja sitten mittarikohtaisesti.

1) Mittarit pankkisektorin kunnolle

Mittaristoon tulisi lisätä indikaattoreita, jotka kertovat niin pankkisektorin taseiden kunnosta (esim. hoitamattomien luottojen osuus kaikista luotoista) kuin tuloksentelekkyyvystä (esim. pääoman tuotto). Esimerkiksi pääoman tuotto mittaa erittäin hyvin pankkisektorin kannattavuutta, ja siten antaa erinomaisen kuvan pankkien liiketoiminnan terveydestä. Mittareista tarkempia ohjeita antaa Euroopan järjestelmäriskikomitean käsikirja, joka antaa riittäviä ohjeita uusien mahdollisten mittareiden määrittelyyn.

2) Vertaileva analyysi ei aina riitä

Eri maiden pankkisektoreiden ominaispiirteistä johtuen indikaattoriarvojen tulkinnassa on oltava varovainen, eikä vertaileva arviointi eri maiden välillä läheskään aina tuota parasta mahdollista lopputulemaa. Pankkisektoreiden kytkeytyneisyyden vuoksi on mahdollista, että kaikissa EU-maissa jokin järjestelmäriskin osatekijä korostuu, jolloin tätä osatekijää mittaava mittari indikoi ongelmia ainoastaan kaikkein heikoimpien järjestelmien kohdalla.

Mekaaninen vertailu ei tuota välttämättä oikeaa kuvaa, koska riski ei välttämättä realisoidu eikä muutu. Esimerkiksi rahoitusvaje on pysynyt suurin piirtein samalla tasolla jo yli kymmenen vuoden ajan, mutta tuottaa mittarin arvona "ylittää". Mekaanisen vertailun sijaan olisikin käytettävä mittareiden suhteen trendipoikkeamaa riittävän pitkältä aikaväliltä.

3) Järjestelmäriskipuskurissa on mitattava kansallista järjestelmäriskiä

Järjestelmäriskipuskuria tulee käyttää Suomessa sijaitseviin vastuisiin eikä pankkien kaikkiin vastuisiin, koska tavoitteena on hallita järjestelmäriskejä Suomessa.

4) Erilaisten riskimittareiden keskinäistä painotusta on pohdittava huolella

Asetusluonnoksessa riskitekijöiden lukumäärä vaihtelee siten, että esim. riskikeskittymiä luotonannossa mittaa kolme erilaista mittaria, kun taas luottolaitossektorin merkitystä rahoituksen välityksessä mittaa vain yksi mittari. Näiden mittareiden keskinäinen suhde ja mahdollinen painotus tulee avata asetuksessa.

5) Pankkisektorin toimintaympäristössä tapahtuneet muutokset on otettava huomioon

Pohjoismaisissa pankeissa käytössä olevissa rahoitusrakenteissa on merkittäviä rakenteellisia eroja vertaisryhmiin verrattuna. Pohjoismaisilla pankeilla on yleensä vähemmän talletuksia ja korkea tukkurahoituksen osuus. Tämä nähdään mittaristossa järjestelmäriskiä kasvattavana tekijänä, vaikka se on osittain luonnollinen seuraus pitkään jatkuneesta ja todennäköisesti jatkuvasta korkoympäristöstä: kotitaloudet tai yritykset eivät ole kiinnostuneita sijoittamaan varojaan talletustileille, joille ei makseta korkoa tai se on negatiivinen. Lisäksi tukkurahoituksen rakenne on sääntelyympäristön kehittymisen myötä muuttunut: pohjoismaiset pankit ovat parantaneet huomattavasti rakenteellista likviditeettiriskiprofiiliaan laajentamalla maturiteettiprofiileja.

6) Erilaiset lainsäädännöt vievät pois pohjan EU-maiden väliseltä vertailulta

Asuntolainoihin liittyvät mahdolliset järjestelmäriskit riippuvat keskeisesti kansallisesta konkurssi- ja perintälainsäädännöstä sekä muista vastaavista kansallisista erityispiirteistä. Eräissä EU-maissa on tyypillistä, että asuntolainoja arvopaperistetaan ja siirretään pois luottolaitosten taseista. Puhtaasti mekaaninen vertaaminen EU maihin keskimäärin antaa siten mahdollisesti vääristävän kuvan todellisesta tilanteesta.

7) Päällekkäistä sääntelyä on vältettävä

Mittareiden ja makrovakauden välillä on oltava ilmeinen yhteys ja mittareiden tulee myös mitata sellaisia rakenteellisia riskejä, joita muu sääntely ei kata – tietyn riskin perusteella ei tule asettaa useita päällekkäisiä pääomavaatimuksia. Kansallisen rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävä luottolaitos (O-SII) perustuu kokoon tai maksukykyyn eli merkittävyyden, kytkeytyneisyyden ja monimutkaisuuden kautta laskettuna. Vuonna 2018 O-SII-luottolaitosten lisäpääomavaateiden kalibroitimetodologiaa muutettiin niin, että lisäpääomavaatimuksia asetettaessa sovelletaan EBA:n ohjeiden mukaan laskettujen O-SII-pisteiden lisäksi tase/BKT-suhteeseen perustuvaa lisäindikaattoria. Järjestelmäriskivaade ja OSII-vaade eivät saa olla päällekkäisiä ja perustua samaan riskiin.

Muita esimerkkejä ovat muuttuneesta sääntelystä ovat sitova vähimmäisomavaraisuusaste (LR), jolla estetään laitosten liiallinen velkaantuminen, sekä sitova pysyvän varainhankinnan vaatimus (NSFR), jolla puututaan liialliseen riippuvuuteen lyhytaikaisesta tukkurahoituksesta ja vähennetään pitkäaikaiseen rahoitukseen liittyvää riskiä. Järjestämättömät saamiset taas kuvaavat pankin luottosalkun laatua ja tarvittavien luottotappiokirjausten suuruutta.

Seuraavassa esitämme kommentteja yksittäisiin mittareihin, mainittujen periaatteiden ja mittareista jo saatujen kokemusten perusteella.

Mittari 1

Kotimaisille kotitalouksille myönnettyjen asuntolainojen osuus luottolaitossektorin kaikista yksityiselle sektorille myönnettyistä lainoista.

Kommentti: Mittarin tulkintaan liittyy ongelmia. Mittarilla suhteutetaan asuntoluotonantoa kokonaisluotonantoon. Suhdeluku on siis sitä suurempi, mitä pienempi esim. yritysluotonanto maassa on tai mitä pienempi kulutusluottojen määrä on. Tämä voi johtua monesta syystä. Onko kuitenkaan niin, että yritysluottojen tai kulutusluottojen kasvattaminen vähentää riskiä?

Haluamme myös korostaa, että riskikeskittymien käytännön merkitystä ja riskien suuruutta arvioitaessa on otettava huomioon kansalliset seikat kuten se, että insolvenssilainsäädäntömme antaa merkittävästi turvaa velanantajalle. Lisäksi Suomessa vakuuksien realisointimenettely on moniin muihin maihin nähden tehokas ja nopea. Nämä tekijät yhdessä pankkien vakuuskäytäntöjen kanssa vähentävät osaltaan asuntoluottokantaan liittyviä riskejä.

Suomessa asuntoluotoista ei ole realisoitunut juurikaan luottotappioita, edes kriisitilanteissa. Tämän lisäksi kuluttajansuojasääntely, Finanssivalvonnan suositukset velallisen maksuvaran arvioinnista ja sitova enimmäisluototussuhde asuntoluotoille hillitsevät asuntomarkkinoiden ylikuumentumista, kotitalouksien velkaantuneisuuden kasvua sekä luottolaitosten asuntoluotonantoon liittyvää riskiä luottosyklin noususuhdanteessa. EU:n vakavaraisuusasetuksen artiklan 458 perusteella Finanssivalvonta voi määräaikaisesti tiukentaa luottolaitosten omien varojen vaatimuksia, lisäpääomavaatimuksia, maksuvalmiusvaatimuksia, kiinteistövuokudellisten luottojen ja sekä luottolaitosten välisten vastuiden riskipainoja sekä suurten asiakasriskien enimmäisrajaa.

Esitämme tämän mittarin poistamista em. seikat huomioiden.

Mittari 2

Luottolaitosten saamiset rakennus- ja liikekiinteistöalan yrityksiltä suhteessa luottolaitosten kaikkiin saamisiin.

Määritelmä: Luottolaitosten lainat toimialoille rakentaminen ja kiinteistöalan toiminta suhteessa luottolaitosten kaikkiin saamisiin

Rakennussektorin suureen lainamäärään vaikuttaa Suomen verrattain myöhäinen ja tällä hetkellä yhä kiihtyvä kaupungistumiskehitys. Ainoastaan riittävällä rakentamisen määrällä voidaan taata asuntojen tarjonnan ja kysynnän parempi tasapaino, joka myös pitää asuntojen hinnat kurissa ja näin välillisesti vaikuttaa myös kotitalouksien asuntolainojen määrää ja kotitalouksien velkaantumista hillitsevästi.

Aikasarjatunnus on ilmeisesti virheellinen osoittajan osalta.

Mittari 4

Kotimaisten luottolaitosten interbank-velkojen osuus luottolaitossektorin kaikista veloista.

Pankit eivät käytännössä veloita negatiivista talletuskorkoa kuin pienestä osasta talletuskantaa, vaikka korkotaso on negatiivinen ja antolainauksen korkotuotot ovat laskeneet. Pankit käyttävät riskitöntä Eurojärjestelmän pankkien toimintaa likviditeetin hallinnassa. Esimerkiksi Nordean tapauksessa muilta pankeilta tulevat merkittävät interbank-talletukset kanavoidaan suoraan keskuspankkiin eivätkä ne edusta luotonannon rahoitusta tai lisää Nordean riskejä.

Tämä mittari tulisi kokonaan uudelleen arvioida koska muut uudet sääntelyrajoitteet jo rajoittavat markkinarahoituksen riskejä kuten LCR (maksuvalmiusvaatimus) ja mahdollisuutta maturiteettitransformaatioon kuten NSFR. Ko. mittari muotoiltiin tilanteessa jossa näitä uusia rajoitteita ollut.

Luottolaitosten suuria asiakasriskejä koskevat rajoitukset kattavat myös interbank-velat. Siten sääntelyssä on jo kiinnitetty tähänkin asiaan huomiota.

Esitämme tämän mittarin poistamista ensisijaisesti em. seikat huomioiden. Vähimmillään Eurojärjestelmän toimintaan liittyvät transaktiot tulisi jättää tässä mittarissa huomiotta.

Mittari 5

Luottolaitossektorin rahoitusvaje, eli lainojen ja talletusten suhde.

Tämä tarkastelee liian ylimalkaisesti ulkomaisiin ym. kytkentöihin liittyviä riskejä. Käytännössä suurimmat riskit liittyvät lyhytaikaiseen, yleensä alle vuoden mittaiseen markkinavarainhankintaan. Pohjoismaat näyttävät tällä mittarilla mitattuna poikkeuksena EU:n keskiarvosta. Suomen ja muiden Pohjoismaiden korkea sijoittuminen johtuu mm. yhä kasvaneesta katettujen joukkolainojen suosioista varainhankinnan välineenä. Katetut joukkolainat ovat maturiteetiltaan pitkäaikaista varainhankintaa, jota oli tarjolla myös poikkeuksellisen markkinasokin aikana (finanssikriisi). Näkemyksemme mukaan varainhankinnan hajauttamisen ja monipuolisten kanavien näkökulmasta korkea markkinaehtoisien rahoituksen osuus kokonaisvarainhankinnasta ei automaattisesti ole merkki korkeammasta järjestelmäriskistä.

Negatiivisten korkojen ympäristö on uusi, eikä sitä ole otettu huomioon silloin, kun Suomen hallitus valmisti järjestelmäriskipuskuria koskevan asetuksen vuonna 2017. Nyt näyttää sille, että alhaisen ja jopa negatiivisen koron ilmiö on kehittynyt pitkäaikaiseksi trendiksi. Koska negatiiviset korot ovat säilyneet kauemmin kuin aiemmin odotettiin, indikaattori 5 näyttää olevan vastaintuitiivinen järjestelmäiskin mittarina.

Aikasarjatunnuksen osoittajan viimeinen sarja ei löydy maittain kyseisessä muodossa. Lähin sarja on sellainen, missä on julkisyhteisöt mukana (Non-resident non-banks, euroalueen ulkopuoliset).

Esitämme tätä mittaria poistettavaksi em. seikat huomioiden.

Mittari 7

Luottolaitossektorin tase suhteessa nimelliseen bruttokansantuotteeseen.

Kansallisen rahoitusjärjestelmän kannalta merkittävä luottolaitos (O-SII) perustuu kokoon tai maksukykyyn eli merkittävyyden, kytkeytyneisyyden ja monimutkaisuuden kautta laskettuna. Vuonna 2018 O-SII-luottolaitosten lisäpääomavaateiden kalibrointimetodologiaa muutettiin niin, että lisäpääomavaatimuksia asetettaessa sovelletaan EBA:n ohjeiden mukaan laskettujen O-SII-pisteiden lisäksi tase/BKT-suhteeseen perustuvaa lisäindikaattoria. Koska uuden luottolaitosdirektiivin ja luottolaitoslain muutoksia koskevan hallituksen esityksen mukaan järjestelmäriski- ja O-SII-puskureilla ei enää saa kattaa samoja riskejä, pankkisektorin keskittyneisyyttä kuvaavien mittarien soveltaminen järjestelmä-riskipuskurin perusteita arvioitaessa ei ole enää perusteltua.

Esitämme tätä mittaria poistettavaksi koska mittari on päällekkäinen O-SII kehikon kanssa.

Mittari 8

Kotimaisten luottolaitosten kotitalouksille ja yrityksille myöntämien lainojen suhde kotitalouksien ja yritysten kaikkiin velkoihin.

Määritelmä: Kotimaisten luottolaitosten kotimaisille kotitalouksille, kotitalouksia palveleville voittoa tavoittelemattomille yhteisöille, yrityksille ja asuntoyhteisöille myöntämien lainojen osuus edellä mainittujen sektorien kaikista konsolidoiduista lainoista.

Tilastokeskus lisää ”manuaalisesti” kotitalouksien lainavelkaan ns. taloyhtiölainojen osuuden, jonka se estimoii siitä lainakannasta, jonka pankit raportoivat ”asuntoyhteisöjen” lainakantana. Yrityslainakanta taas yleensä sisältää sekä yritysten että asuntoyhteisöjen velat yhteensä. Näin ollen noin 20 mrd. euroa tulee laskettua kahteen kertaan.

http://www.stat.fi/til/rtp/2020/02/rtp_2020_02_2020-09-25_tau_002_fi.html

Ehdotus: Taloyhtiölainojen kaksinkertainen laskenta tulee poistaa.

Mittari 9

Yritysten velkaantuneisuus suhteessa bruttokansantuotteeseen.

Määritelmä: Kotimaisten yritysten konsolidoidut lainavelat ja liikkeeseen lasketut velkakirjalainat suhteessa nimelliseen bruttokansantuotteeseen.

Ks. sama ehdotus kuin edellä mittarin 8 osalta.

Aikasarjatunnuksen nimittäjä pitäisi olla neljän neljänneksen liukuva summa.

Lopuksi

Eduskunnan käsiteltävänä on hallituksen esitys eduskunnalle luottolaitos- sekä elvytys- ja kriisintarkaisudirektiivien täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi. Kyseiseen esitykseen saattaa tulla muutoksia 11. joulukuuta 2020 jälkeen, joten pyydämme saada esittää mahdollisia täydennyksiä lausuntoomme edellä mainitun, lausunnoille annetun määräajan jälkeen.

Nordea arvostaa suuresti valtiovarainministeriössä tehtyä työtä asetuksen uudistamiseksi ja toivomme valtiovarainministeriön kiinnittävän huomiota ehdotuksiimme. Keskustelemme mielellämme asetusluonnoksesta ja lausunrossamme nostamistamme asioista edelleen.

Helsingissä, 11. joulukuuta 2020

Kunnioitavasti

Nordea Bank Oyj

Jukka Vesala

johtaja

Group Credit Risk Control

Sakari Wuolijoki

lakiasianjohtaja

Group Legal Finland

Kantee Vesa
Nordea Bank Oyj